

Гребцитѣ се бѣха силно изплашили отъ гърмежа и азъ едвамъ ги успокоихъ. Край брѣга, дето бѣхме ние, езерото бѣше около 2 метра дълбоко и водата бѣше тъй прозрачна, че ние виждахме на дъното крокодила съ разкъсаната и окървавена глава. Азъ взехъ копието на единъ отъ гребещитѣ, забихъ го въ твърдитѣ люспи задъ тила на животното и бавно почнахъ да го издигамъ къмъ повърхността. Когато главата на крокодила се показа, ние я вързахме за едно вжже и изтеглихме крокодила на брѣга. Той бѣше около 5 метра дълъгъ. При все че изглеждаше като мъртъвъ, щомъ наврѣхъ въ устата му една здрава бамбукова пръчка, той бързо я прерѣза съ остритѣ си зъби. Гребцитѣ му отрѣзаха главата и почнаха да рѣжатъ отъ него парчета месо. Следъ четвъртъ часъ въ лодката имаме доста голѣмъ запасъ отъ крокодилско месо. То бѣше, обаче, за негритѣ, защото азъ не можехъ да преглътна ни най-малко парченце отъ него. Не зная дали има по-отвратително месо отъ това на крокодила. То мирише едновременно и на вмирисана риба и на развалено месо.

Въ 2 часа следъ пладне ние стигнахме до голѣмото селище Кивезъ. Приближихме се до брѣга, но останахме очудени, защото не чувахме нито шумъ, нито викоуе. Очудването ни стана още по-голѣмо, когато видѣхме край самото село да се разхожда цѣло стадо диви бикове.

Гребцитѣ ме увѣряваха, че преди 5 седмици сж идвали въ това село и сж търгували съ старейшина, на име Пондъ. Тѣ не можаха да си обяснятъ, защо жителитѣ на селото не идватъ да ни посрещнатъ.

Бързо привързахме лодката, слѣзохме отъ нея и се упжтихме да видимъ какво е станало. Страху-